

[Glistrup]

ser af regler som folketinget, både dette og tidligere folketing, har gennemført, som er aldeles urimelige og umulige og giver de stakkels offentligt ansatte hårde og meningsløse arbejdsvilkår.

Derfor var mit forslag til at klare disse problemer, at vi ser at få ophævet alle disse mange mærkelige og urimelige og dårlige love. Det sagde jeg meget tydeligt, og hvis justitsministeren engang sætter sig ned og læser mit indlæg, vil han også kunne overbevise sig om, at det var det, min kritik gik på, og udelukkende det.

Svend Erik Hovmand (V):

Må jeg først takke ministeren; jeg forstod, at der ikke var nogen grund til den skepsis, som jeg tidligere har givet udtryk for. Ministeren går altså helhjertet ind for de tanker, der ligger i dette beslutningsforslag.

Må jeg så sige til hr. Glistrup, at jeg stillede hr. Glistrup et meget enkelt spørgsmål i mit forrige indlæg. Spørgsmålet gik på, om hr. Glistrup, når han havde gjort op med sig selv, ville ende med at gå ind for dette forslag eller med at gå imod det. Jeg synes da, det må have en vis interesse, om ikke andet så da i hvert tilfælde for fremskridtspartiets vælgere, at vide, om fremskridtspartiet er tilhænger af den rationalisering i den offentlige sektor, som dette forslag tilsigter, om fremskridtspartiet er tilhænger af, at borgerne får en bedre service for de penge, man alligevel bruger i den offentlige sektor, eller om fremskridtspartiet er modstander af det. Jeg synes, det må have en vis interesse, og i hvert tilfælde er jeg interesseret i at vide, om det partiprogram, fremskridtspartiet har stået for i hele sin levetid, nu er udvisket, og at man af andre hensyn ikke længere interesserer sig for at skabe en bedre offentlig administration, sådan som dette forslag tilsigter.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Til hr. Svend Erik Hovmand kun ganske kort: jeg kan bekræfte, at jeg går ind for den målsætning, dette forslag er udtryk for, men at jeg har en skepsis, som deles af alle udvalg, der hidtil har beskæftiget sig med disse ting, om visse af de praktiske udformninger.

Til hr. Glistrup: jeg er taknemlig for hans henvisning til, at jeg kan læse hans indlæg senere. Jeg håber ikke, han misforstår mig,

hvis jeg siger, at jeg ikke er dødsenssikker på, at det er det morsomste, jeg kunne finde at læse i de kommende dage. Men i øvrigt husker jeg såmænd ganske godt, hvad hr. Glistrup sagde, og når han nu på enhver måde afkræfter, at der lå nogen form for kritik af offentligt ansatte, forstår jeg, at det også gælder hans omtale af forskellige uddannelsesformer for embedsmænd og forskellige organisationer for embedsmænd. Hr. Glistrups skæve smil i denne anledning var altså en trækning og ikke nogen karakteristik.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg kan ganske bekræfte, hvad justitsministeren sagde. Jeg udtrykte beundring for den dygtighed, hvormed de offentliges organisationer har formået at varetage deres medlemmers interesser, og jeg udtalte bestemt ikke nogen kritik i den forbindelse.

Når justitsministeren siger, at han nok ikke vil læse mit indlæg, fordi han ikke finder, det er det morsomste, han kan læse, vil jeg sige til ministeren, at han trods alt ikke får sin løn for at læse Anders And, men for at læse noget, det er nyttigt for ham at læse. Jeg kan forsikre ham om, at selv om han ikke ville more sig over at læse det, vil han have vældig god gavn af at læse det indlæg igennem både 10 og 15 gange; det vil han kunne lære særdeles meget af.

Til hr. Svend Erik Hovmand vil jeg sige, at når der engang kommer et forslag fra venstre f. eks. om, at regeringen opfordres til at hindre kræftdødsfald i Danmark, så vil vi stemme for det, og på samme måde vil vi da stemme for dette forslag. Det er da pænt og nydeligt og nobelt, som blå tøj altid er pænt, men det gør jo ikke nogen som helst gavn; det er det rene slag ud i den blå luft, men det er da pænt og nydeligt, og derfor vil vi stemme ja til det.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg forstår, at hr. Glistrup nu også vil beskæftige sig med, hvad jeg skal læse i fremtiden. Jeg håber dog, hr. Glistrup vil anerkende min ret til at varetage et vist lødighedskriterium.

(Kort bemærkning).